

Arrest

nr. 138 240 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
2. X,
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarig kind X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel
en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 20 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 6 mei 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 20 augustus 2014 werd de aanvraag 9bis, ingediend op 6 mei 2014, onontvankelijk verklaard. Dat is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Op 20 augustus 2014 werden zij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Die bevelen werden op 4 september 2014 ter kennis gebracht. Dat zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen.

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (betrokkenen verwijzen naar hun kennis van het Nederlands, naar hun inburgeringscursus, naar hun vrienden- en kennissenkring, naar hun werkbereidheid; betrokkenen leggen attesten inschrijving en deelcertificaten Nederlandse les voor alsook een attest van inburgering, hun studentenkaart, attesten maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenes asielaanvraag werd afgesloten op 04.05.2011 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk bijna 7 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat hun kinderen naar school gaan in België. Ze halen ook aan dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst gelet op de verplichting een schooljaar te onderbreken om in een vreemd land, in een vreemde taal en in een ander schoolstelsel hun scholing op te nemen. Wat de scholing van de nu meerderjarige zoon betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun zoon als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Het feit dat hun jongste kind hier naar school gaat, kan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat hun jongste kind 11 jaar oud was toen hij Macedonië verliet om naar België te komen. Het kind had dus al een paar jaar scholing genoten in de taal van zijn land van herkomst alsook in het schoolstelsel van Macedonië. Bijgevolg is het kind al gewend aan de taal, het land en het schoolstelsel van Macedonië en kan dit dus geen buitengewone omstandigheid vormen.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen halen aan dat zij niets meer hebben om naar terug te keren, noch bestaansmiddelen of huisvesting. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkenen bij hun asielaanvraag hebben verklaard dat zij nog familie hebben in hun land van herkomst, wat erop wijst dat ze wel degelijk iets hebben om naar terug te keren en dat ze de mogelijkheid hebben om hulp te vragen voor huisvesting of bestaansmiddelen. Betrokkenen kunnen bij een vrijwillige terugkeer ook beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Deze organisatie kan hen financieel helpen voor hun terugreis en voor hun reïntegratie in hun land van herkomst. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds staat mensen bij in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Bijgevolg kan het argument dat betrokkenen geen bestaansmiddelen zouden hebben, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in hun land van herkomst. Dit vormt echter geen buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen naar Sofia,

Bulgarije, kunnen gaan om een aanvraag 9.2 in te dienen of een opschorting van hun inreisverbod aan te vragen. Regelmatig zijn er verschillende Macedoniërs die een aanvraag indienen via de Belgische ambassade in Sofia. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk geen machtiging tot verblijf voor Bulgarije. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid voor betrokkenen, terwijl dit niet zo is voor andere Macedoniërs. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

En

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90. dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene is aangekomen op 27.10.2010. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 04.05.2013. Zij heeft daarna een aanvraag 9ter ingediend op 06.01.2011 die ongegrond verklaard werd op 04.10.2013. De termijn van 90 dagen op 180 dagen is ruimschoots overschreden. Betrokkene's verblijf werd toegestaan tot zolang de asielmotieven en medische motieven onderzocht werden. Mevrouw wist dat het om een preciaire situatie ging. Vermits beide procedures negatief afgesloten werden, is het verblijf van mevrouw niet langer gewettigd.”

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 05.12.2013.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. verzoekers voeren een enig middel aan:

“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"), artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest"), artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Normalerweise moet de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Verwerende partij oordeelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die toelaten dat de aanvraag van op het grondgebied werd ingediend. Verwerende partij stelt daartoe dat de elementen van integratie horen tot de gegrondheidsbeoordeling, dat de asielaanvraag niet onredelijk lang duurde, dat de oudste zoon niet schoolplichtig meer is en er ook niet wordt aangetoond dat deze zoon in een erkende instelling is ingeschreven, en voor de jongste zoon wordt er niet aangetoond dat er geen scholing in Macedonië kan verkregen worden, behoeft dit kind geen gespecialiseerd onderwijs en is het kind vertrouwd genoeg met de taal, het land en het schoolstelsel. Artikel 8 EVRM zou volgens verwerende partij niet van toepassing zijn gezien dit geen 'gewone sociale relaties' zou beschermen. Wat het gebrek aan bestaansmiddelen betreft wijst verwerende partij op de mogelijkheid om op IOM een beroep te doen voor reïntegratiebijstand. Ten slotte is het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Macedonië ook geen buitengewone omstandigheid daar verzoekers volgens verwerende partij naar

Sofia, Bulgarije kunnen gaan om een aanvraag 9.2 in te dienen of een opschorting van hun inreisverbod te vragen. Er zijn volgens verwerende partij verschillende Macedoniërs die een aanvraag indienen in Sofia, en daaruit volgt dat het geen bijzondere omstandigheid kan uitmaken. De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998,69). Op dat punt moet de verzoekster aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging te vragen. Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval. Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen. De proportionaliteitstoets die dient gevoerd te worden om uit te maken of er buitengewone omstandigheden zijn of niet kan niet losgezien worden van de proportionaliteitstoets die gevoerd dient te worden onder artikel 8 EVRM en de vereiste van het belang van het kind primordiaal in rekening te brengen. Het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, Uner v. the Netherlands, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59). Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn. Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar het kan evengoed om een feitelijk gezinsleven gaan. Zo heeft het Hof al beslist dat er tussen een minderjarige en een volwassene die geen familie was maar zorg droeg voor het kind een familieband aanwezig was (EHRM, X, Y and Z v. the United Kingdom, application no. 21830/93, judgment TGCI of 22 April 1997.) Of er al dan niet sprake is van gezinsleven vereist een gedetailleerd onderzoek naar de aard van de relatie en het niveau van engagement. Dit kan bijvoorbeeld uitdrukking vinden in de duur van de relatie, of er samenwoning is of niet, of er kinderen zijn et cetera. Het beschermde privéleven omhelst dan weer erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.) Waar verwerende partij stelt aangaande 'gewone sociale relaties' die niet onder artikel 8 EVRM zouden vallen dient er opgemerkt te worden dat dit juridisch niet correct is. In het arrest Maslow t. Oostenrijk oordeelde het EHRM nog duidelijk in paragraaf 63: (...). Geestelijke gezondheid is eveneens een cruciaal element van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij haar psychomedische problemen dienen in rekening gebracht te worden bij het beoordelen van wat haar identitaire netwerk en integriteit uitmaakt dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Het feit dat er een specifieke procedure bestaat om op basis van medische problemen een verblijfsmachtiging te verkrijgen maakt het geenszins onmogelijk om dezelfde medische problemen, en de psychosociale componenten ervan, onder artikel 8 EVRM aan te voeren en mee te betrekken in het beoordelen van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden. De procedure voorzien door artikel 9ter Vw. is overigens erg specifiek op vlak van de ernst van de aandoening, de mogelijke behandelingen, wat medisch is en wat niet, etc. Het artikel is op artikel 3 EVRM geïnspireerd, en niet op artikel 8 EVRM. Dit artikel laat heel wat ruimte om medische elementen op andere manieren aan te voeren om in rekening gebracht te worden. Overigens duidt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven door artikel 74/13 Vw. erop dat er meer dan één wijze is waarop het bestuur verplicht is rekening te houden met de gezondheidstoestand van een persoon ten opzichte van wie een terugkeerbeslissing genomen wordt. Artikel 8 EVRM beschermt het recht op identiteit en persoonlijke ontwikkeling, het recht om relaties met andere mensen en de buitenwereld aan te knopen. Het behoud van geestelijke stabiliteit en gezondheid is in dat kader een onontbeerlijke voorwaarde op een effectief genot van het recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 6 februari 2001, Bensaid t. Verenigd Koninkrijk, nr.44599/98). Verwerende partij is op de hoogte van de psychische problemen van verzoekende partij. Verwerende partij is er eveneens van op de hoogte dat de procedure op grond van artikel 9ter erg lang geduurd heeft terwijl verzoeker schoolgaande kinderen heeft. Verzoekende partij haar geestelijke integriteit wordt aangetast door haar aandoening en de combinatie van de stopzetting van de behandeling, de verwijdering van het grondgebied zou een inbreuk vormen op verzoekers hun integriteit zoals beschermd door hun recht op een privéleven onder artikel 8 EVRM. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen

(EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Bovendien kan uit artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest ook een positieve verplichting voortvloeien om het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker te waarborgen. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gui t. Zwitserland, § 63.). Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is immers niet absoluut. Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In het recent arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe: (...). Het rekening houden met het hoger belang vloeit o.a. voort uit de verplichting van Lidstaten onder artikel 8 EVRM. Het is op basis van artikel 8 EVRM dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen oordeelt dat het belang van het kind tot doel heeft (...). (EHRM, Mamousseau en Washington t. Frankrijk, 6 december 2007, § 67.) Volgens het Europees Hof worden de positieve verplichtingen van Lidstaten onder het EVRM versterkt wanneer de getroffen maatregel minderjarige kinderen aanbelangt. (EHRM, Mubianza Mayeka en Kaniki Mitunga t. België, 12 oktober 2006.) De Lidstaten moeten rekening houden met de jonge leeftijd en kwetsbaarheid van kinderen. (TULKENS, F., "La Convention européenne des droits de l'homme et les droits des enfants", Journal du Droit des Jeunes, nr. 272, februari 2008, p.6) Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99). Naast de reeds geciteerde rechtspraak van Uw Raad en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan in dit kader nog worden gewezen op het erg recent arrest Kaplan e.a. t. Noorwegen. In dit arrest geeft het Hof aan dat het belang van het kind moet worden beoordeeld aan de hand van de concrete, individuele omstandigheden van elk geval: (...). Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt: (...). Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: (...). Een bijlage 13 die wordt afgeleverd is een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn). Overweging 22 van de Terugkeerrichtlijn verduidelijkt dat (...). Overweging 24 voegt hieraan toe: (...). Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: (...). Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen, zoals in casu verzoeker, zijn gezinsleven en het hoger belang van zijn kind in aanmerking te nemen. De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: (...) (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.). Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen. Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: (...). De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie. (...). Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op. (...). Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen. (...) Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt. (...). Het doel van artikel 8 EVRM is, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een privéleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van

een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, Uner v. the Netherlands, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoekende partij, met het hoger belang van het kind, met hun geestelijke gezondheidssituatie, zoals vereist door artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest, artikel 24 van het Handvest, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij diende hier eveneens omtrent te motiveren. De zorgvuldigheidsplicht vereist overigens dat verwerende partij rekening houdt met alle relevante informatie, wat aldus niet gebeurd is. Het privéleven en het belang van de kinderen worden door verwerende partij niet in rekening gebracht. Verwerende partij stelt enkel dat alle elementen aangaande integratie enkel bij de beoordeling van de gegrondheid worden in rekening genomen. Deze elementen diende verwerende partij in een proportionaliteitstoets te betrekken. De integratie, het belang van het kind, de culturele en sociale verankering, het feit dat de kinderen hier school lopen, etc. Welk gewicht verwerende partij aan deze elementen geeft, en welk gewicht ze aan het soeverein staatsbelang geeft om verzoekende partij verwijderd te zien behoort tot haar appreciatiebevoegdheid. Maar artikel 8 EVRM vereist wel dat de toets gevoerd wordt. In casu blijkt uit niets dat dit gebeurd zou zijn. Er dient ook gewezen te worden dat gezien de beslissing tot onontvankelijkheid gepaard gaat met een inreisverbod er niet dienstig kan gemotiveerd worden dat er geen bijzondere omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken om de aanvraag vanuit het herkomstland te doen. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij zich zowel voor de aanvraag op basis van artikel 9.2 als voor het inreisverbod kan wenden tot de Belgische vertegenwoordiging in Sofia. Ze voert daarbij aan dat andere Macedoniërs zonder visum voor Bulgarije dit eerder al deden. Er dient op gewezen te worden dat verwerende partij, als bestuur, er niet op mag en kan rekenen dat verzoekende partij zich zonder machtiging in een ander land begeeft. Het bestuur geeft daarmee advies om de wet van een ander Europees land te schenden. Dit is volstrekt onredelijk en daarenboven onwettig. Dat verwerende partij stelt dat andere Macedoniërs hier al in geslaagd zijn, zonder hier overigens bewijzen van te leveren, verandert daar niets aan. Verwerende partij geeft hierbij ook niet aan waarom verzoekende partij haar situatie zou gelijk zijn aan deze van diens door verwerende partij als voorbeeld gegeven landgenoten. Gezien de opheffing van het inreisverbod slechts discretionair is, en dus louter hypothetisch, kan er ook niet gesteld worden dat het slechts om een eventueel tijdelijke verwijdering gaat. Het inreisverbod maakt de verwijdering per definitie duurzaam. Verwerende partij dient hier rekening mee te houden bij het beoordelen van de aanwezigheid van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vw. Het inreisverbod verzwaart de impact van de beslissing op verzoekende partij haar gezins- en privéleven op het grondgebied. Het bestendigt deze impact onder artikel 8 EVRM en verwerende partij diende hier rekening mee te houden quod non. Verwerende partij verwijst in dit kader naar de mogelijkheid voor verzoekende partij om op IOM beroep te doen voor een REAB-procedure en reïntegratiebijstand. Uit het DVZ- activiteitenrapport van 2012 blijkt echter dat personen die het voorwerp uitmaken van een inreisverbod geen beroep kunnen doen op deze assistentie (zie stuk 2). De motivering mist hier feitelijke correctheid, en dit op een essentieel punt, de garantie van effectieve bijstand en begeleiding. De inschatting van de sociaaleconomische levensomstandigheden in het thuisland als buitengewone omstandigheden is dan ook volstrekt verkeerd gebeurd. Door deze tegenstrijdige opvattingen, het onzorgvuldig onderzoek en de algemene in plaats van individuele beoordeling van verwerende partij, voldoet verwerende partij niet aan haar verplichtingen onder artikel 8 EVRM, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht.”

2.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

Met hun betoog tonen verzoekende partijen niet aan dat elementen die zij in hun aanvraag aanvoerden als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de volgende motieven bevat met betrekking tot artikel 8 van het EVRM : *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”* Het is inderdaad zo dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een schending van het familieleven geen sprake kan zijn omdat het gezin door de gevolgen van de bestreden beslissing niet wordt gescheiden. Uit niets blijkt voorts dat zij andere familie- of gezinsleden op het Belgische grondgebied hebben met wie de band voldoende hecht is opdat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven op het Belgische grondgebied.

De verzoekende partijen maken voorts op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij in België over sociale relaties beschikken die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Indien dit toch het geval zou zijn, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen nooit tot een verblijf in het Rijk gemachtigd zijn zodat het geen beëindiging van enig verblijfsrecht betreft maar wel een eerste toegang tot het Rijk. In dat geval is er geen sprake van enige inmenging in het privéleven. Er dient dan te worden onderzocht of er hinderpalen zijn die verzoekende partijen verhinderen hun privéleven op te bouwen of verder te zetten in het land van herkomst. In casu is daar evenwel geen sprake van. Immers blijkt uit niets dat verzoekende partijen, via moderne communicatiemiddelen, geen contact kunnen onderhouden met hun vriendenkring of nog, dat zij niet in staat zouden zijn een privéleven op te bouwen in het land van herkomst, alwaar zij het overgrote deel van hun leven hebben doorgebracht. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande dan ook niet kennelijk onredelijk gemotiveerd: *“Betrokkenen halen aan dat zij niets meer hebben om naar terug te keren, noch bestaansmiddelen of huisvesting. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkenen bij hun asielaanvraag hebben verklaard dat zij nog familie hebben in hun land van herkomst, wat erop wijst dat ze wel degelijk iets hebben om naar terug te keren en dat ze de mogelijkheid hebben om hulp te vragen voor huisvesting of bestaansmiddelen. Betrokkenen kunnen bij een vrijwillige terugkeer ook beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Deze organisatie kan hen financieel helpen voor hun terugreis en voor hun reïntegratie in hun land van herkomst. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds staat mensen bij in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Bijgevolg kan het argument dat betrokkenen geen bestaansmiddelen zouden hebben, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

De verzoekende partijen maken de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Verzoekers stellen dat hun leven in gevaar is in het land van herkomst, maar zij brengen geen argumenten aan om die stelling te staven. Uit het administratief dossier blijkt dat de asielinstanties geweigerd hebben hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe te kennen, hetgeen inhoudt dat verzoekers hun vrees voor vervolging niet aannemelijk hebben gemaakt.

Verzoekers roepen de schending van het belang van het kind in. De Raad stelt vast dat het in het belang van de kinderen is dat zij hun ouders volgen. Waar verzoekers verwijzen naar het recht op onderwijs stelt de Raad vast dat de oudste zoon niet langer schoolplichtig is. Wat betreft de jongste zoon, tonen verzoekers niet aan dat het kind geen onderwijs kan verkrijgen in het land van herkomst. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State gesteld heeft dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS 31 oktober 2001, nr. 100.509). In de bestreden beslissing wordt dienaangaande dan ook niet kennelijk onredelijk gemotiveerd: *“Betrokkenen halen aan dat hun kinderen naar school gaan in België. Ze halen ook aan dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst gelet op de verplichting een schooljaar te onderbreken om in een vreemd land, in een vreemde taal en in een ander schoolstelsel hun scholing op te nemen. Wat de scholing van de nu meerderjarige zoon betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun zoon als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Het feit dat hun jongste kind hier naar school gaat, kan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de*

scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat hun jongste kind 11 jaar oud was toen hij Macedonië verliet om naar België te komen. Het kind had dus al een paar jaar scholing genoten in de taal van zijn land van herkomst alsook in het schoolstelsel van Macedonië. Bijgevolg is het kind al gewend aan de taal, het land en het schoolstelsel van Macedonië en kan dit dus geen buitengewone omstandigheid vormen.”

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk gemaakt hebben. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC